

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Secunda secundae Summa Theologiae

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

4 Vtrum propheta cognoscat omnia prophetabilia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72772](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72772)

RESPON. Dicendum, quod manifestatio, quæ sit per aliquod lumen, ad omnia illa se extendere potest, quæ illi lumini subiunguntur: sicut visio corporalis se extendit ad omnes colores, & cognitio naturalis animæ se extendit ad omnia illa, quæ subduntur lumini intellectus agentis. Cognitio autem prophetica est per lumen diuinum, quo possunt omnia cognosci tam diuina, quam humana, tam spiritalia, quam corporalia. Et ideo reuelatio prophetica ad omnia huiusmodi se extendit, sicut de his, quæ pertinent ad Dei excellentiam, & angelorum spirituum ministerio reuelatio prophetica facta est, vt lra. 6. vbi dicitur, vidi Dominum sedentem super solium excelsum, & eleuatum. Cuius est prophetia continet ea, quæ pertinent ad corpora naturalia, secundum lra. 40. Quis mensus est pugillo aquas, &c. Continet et ea, quæ ad mores hominum pertinent, secundum illud lra. 58. Frange esurienti panem tuum, &c. Continet et ea, quæ pertinent ad futuros euentus, secundum lra. 47. Venient tibi duo in die vna subito, sterilitas, & viduitas. Considerandum tamen, quod quia prophetia est de his, quæ procul à nostra cognitione sunt, tanto aliqua magis proprie ad prophetiam pertinent, quanto longius ab humana cognitione existunt. Horum autem est triplex gradus, quorum vnus est eorum, quæ sunt procul à cognitione huius hominis siue secundum sensum, siue secundum intellectum, non autem cognitione omnium hominum, sicut sensu cognoscit aliquis homo, quæ sunt sibi presentia secundum locum, quæ tamen alius humano sensu, vt pote sibi absentia, non cognoscit. Et sic Heliasus prophetice cognouit, quæ Giezi discipulus eius in absentia fecerat, vt habetur 4. Reg. 5. & similiter cogitationes cordis vnus, alteri prophetice manifestantur, vt dicitur 1. ad Corin. 14. Et per hunc modum est ea, quæ vnus scit demonstratiue, alij possunt prophetice reuelari. Secundus autem gradus est eorum, quæ excedunt vniuersaliter cognitionem omnium hominum, non quia secundum se non sunt cognoscibilia, sed propter defectum cognitionis humane, sicut mysterium Trinitatis, quod reuelatum est per Seraphim dicentia, Sanctus, Sanctus Sanctus, &c. vt habetur lra. 6. Vltimus autem gradus est eorum, quæ sunt procul ab omnium hominum cognitione: quia in seipsis non sunt cognoscibilia, ut contingit futura, quorum veritas non est determinata. Et quia quod est vniuersaliter, & secundum se, potius est eo quod est particulariter, & per aliud: ideo ad prophetiam propriissime pertinet reuelatio euentuum futurorum, unde & nomen prophetiæ sumi videtur. Vnde Grego. * dicit super Ezech. Et cum ideo prophetia dicta sit, quod futura prædicat, quando de præterito, uel presenti loquitur, rationem sui nominis amittit.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod prophetia ibi diffinitur secundum id, quod proprie significatur nomine prophetiæ, & per hunc est modum prophetia diuiditur contra alias gratias gratis datas. Vnde patet responsio ad secundum, quamuis possit dici quod omnia, quæ sub prophetia cadunt, conueniunt in hac ratione, quod non sunt ab homine cognoscibilia, nisi per reuelationem diuinam. Ea uero quæ pertinent ad sapientiam, & scientiam, & interpretationem sermonum, possunt naturali ratione ab homine cognosci, sed altiori modo manifestantur per illustrationem diuini luminis. Fides autem est fit de inuisibilibus homini, tamen ad ipsam non pertinet eorum cognitio, quæ eruduntur, sed quod homo per certitudinem assentiat his, quæ sunt ab alijs cognita.

AD TERTIUM dicendum, quod ^dformale in cognitione prophetica est lumen diuinum, a cuius unitate prophetia habet unitatem speciei, licet sint diuersa, quæ per diuinum lumen prophetice manifestantur.

ARTICVLVS IIII.

¶ *Supra Questionis 171. Artic. 4.*

Utrum propheta per diuinam reuelationem cognoscat omnia, quæ possunt prophetice cognosci.

AD QVARTVM sic proceditur. Videtur, quod propheta per diuinam reuelationem cognoscat omnia, quæ possunt prophetice cognosci. Dicit enim Amos 3. Non faciet Dominus Deus uerbum, nisi reuelauerit secretum suum ad seruos suos prophetas: sed omnia quæ prophetice reuelantur, sunt uerba diuinitus facta. nihil ergo eorum est, quod non reueletur prophetice.

¶ 2. Præter Dei perfecta sunt opera, ut dicitur Deuter. 32. sed prophetia est diuina reuelatio, ut dictum est, ergo est perfecta, quod non esset, nisi perfecte omnia prophetabilia prophetice reuelarentur, quia perfectum est, cui nihil deest, ut dicitur in 3. Physic. ergo propheta omnia prophetabilia reuelatur.

¶ 3. Præter Lumen diuinum quod causat prophetiam, est potentius quam lumen naturalis rationis, ex quo causatur humana scientia: sed homo qui habet aliquam scientiam, cognoscit omnia illa, quæ ad illam scientiam pertinent, sicut grammaticus cognoscit omnia grammaticalia. ergo uidetur, quod propheta cognoscit omnia prophetabilia.

SED CONTRA est, quod Grego. dicit super Ezech. quod aliquando spiritus prophetiæ ex presenti tangit animum prophetantis, & ex futuro nequaquam tangit. Aliquando autem ex presenti non tangit, & ex futuro tangit. non ergo propheta cognoscit omnia prophetabilia.

RESPON. Dicendum, quod diuersa non est necesse esse simul, nisi propter aliquod unum, in quo connectuntur, & a quo dependent: sicut supra dictum est, quod uirtutes omnes necesse est esse simul propter prudentiam, uel charitatem. Omnia autem, quæ per aliquod principium cognoscuntur, connectuntur in illo principio, & ab eo dependent. Et ideo, qui cognoscit perfecte principium secundum totam eius uirtutem, simul cognoscit omnia, quæ per illud principium cognoscuntur. Ignorato autem eorum principio, uel communiter aperehensio, nulla necessitas est simul omnia cognoscendi, sed unum quodque eorum per se oportet manifestari: & per consequens aliqua eorum possunt cognosci, & alia non cognosci. Principium autem eorum, quæ diuino lumine prophetice manifestantur,

In art. 4. eiusdem in corpore articuli aduerte, quod illa propositio, Diuersa non oportet esse simul, nisi propter aliquod unum, in quo connectuntur, & a quo dependet, si accipit res vt facit, magnam haberet questionem de diuersis quæ sunt inter se secundum se conexa, vt cælum, & illius figura, ut vniuersaliter subiectum, & propria passio. Hæc enim proprie non connectuntur in tertio, puta generante, sed inter se secundum seipsa. Sed si accipiatur in ordine ad materiam subiectam, de qua est questio, non habet difficultatem. Est enim de totaliter diuersis sermo, quoniam est totaliter diuersa prophetice reuelationi subsunt. Et propterea in illa ipsa propositio de totaliter diuersis, plana est, & optime feruit propositio. Cælum autem, & sua figura, subiectum, & passio, & alia huiusmodi, non sunt totaliter diuersa, cum constet, quod non cessario sunt idem suppositiualiter, seu subiecto. Totalis enim diuersitas huiusmodi identitatem non compatitur.

D. 1067.

Veri. q. 22. ar. 1. ad 5. & Rom. 1. 5. cc. 3. prin.

Art. 3. huius quest.

lib. 3. text. 61. to. 2.

Homi. 1. in Ezech. inuoc. prin. & medim.

1. 2. q. 65. ar. 1. 1. 1. & 2.

